

Carta del Prelat (agost 2010)

Estimats: que Jesús em guardi les filles i els fills!

Us escric a la tornada del viatge que he fet per alguns països d'Amèrica del Sud. A l'Equador, Perú i Brasil, a més de tenir l'alegria de reunir-me amb un bon nombre de germanes i germans vostres, i amb moltes altres persones, he pregat davant diverses advocacions de la Verge. Recolzant-me en cadascuna i en cada un, he tractat de reviuere la pietat amb què sant Josepmaria pregava davant les imatges de la Santíssima Verge, i he agraït a la nostra Mare la seva constant oració per l'Església i per l'Obra, demanant-li que ens segueixi beneïnt abundantment. Sí, he comptat amb la vostra pregària mariana, perquè porto molt gravada a l'ànima una exclamació del nostre Pare, al Santuari de l'Aparecida, que després va repetir a São Paulo: «li he dit a la Verge que volia pregar amb molta fe». Abans, primer a l'Equador, he considerat la lliçó estupenda de sant Josepmaria, ja que li va afectar el mal d'alçada, el "soroche" i va haver de reduir gairebé completament l'activitat de catequesi, mentre seguia creixent en la seva vida personal la devoció a sant Josep i la infància espiritual: allà va estar "activament inactiu" quinze dies. Al Perú, m'han passat pel cap moltíssims records, entre d'altres, la seva alegria immensa en veure representada una escena que portava molt ficada al cor: la Mare de Déu i sant Josep en adoració a Jesucrist amagat al Sagrari: amb quin afecte es va aturar davant l'altar!

Intensifiquem les nostres mostres d'amor a la Mare de Déu, en els mesos que encara ens resten per a la conclusió d'aquest any marià. Precisament el proper dia 15, solemnitat de l'Assumpció, començarem a recórrer la segona part. Procurem fer-ho amb un esperit filial renovat, al compàs de la vida mariana de sant Josepmaria. **«Si en alguna cosa vull que m'imiteu -ens va dir innombrables vegades-, és en l'amor que tinc a la Mare de Déu»**. I, en altres ocasions, ens assenyalava: **«imitar Jesucrist, que és el Model de tot, també en l'amor a la seva Mare»**¹.

El fet d'arribar a la meitat dels mesos del temps que, amb motiu del 80è aniversari del començament de la tasca de l'Obra entre les dones, hem posat en mans de la Mare de Déu, ens ofereix l'oportunitat de fer un balanç de les setmanes transcorregudes, per impulsar-nos a prosseguir el camí a bon ritme. Especialment **«en les festes de Nostra Senyora no escatimem les mostres d'estima; alcem més sovint el cor i demanem-li allò que necessitem, tot agraïnt-li la seva sol·licitud maternal i constant, i encomanant-li les persones que estimem. Però si pretenem comportar-nos com a fills, cada dia serà una ocasió propícia d'amor a Maria, com cada dia ho és per als qui s'estimen de veritat.»**².

La solemnitat del dia 15 ens convida a posar en pràctica amb cura aquest consell del nostre Pare. La grandiosa elecció que d'Ella va fer Déu des de l'eternitat, perquè fos Mare del Verb Encarnat, arriba al seu cim quan és rebuda gloriosament, en cos i ànima, al Cel. L'Assumpció de Maria, que tanca la paràbola iniciada amb la seva Immaculada Concepció, ens convida vivament a fixar-nos amb més deteniment en la nostra Mare, a meditar amb més profunditat la manera com Ella va fer el seu pelegrinatge diari en aquest món, fins arribar a la llar celestial.

En l'evangeli de la Missa d'aquesta festa, l'Església ens proposa el passatge de la Visitació de la Mare de Déu a la seva cosina santa Elisabet. Els Pares i els escriptors

¹ Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 12-IV-1974.

² Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 291.

eclesiàstics han comentat sempre aquest episodi com una imatge gràfica d'allò que va caracteritzar tota l'existència de santa Maria, definida per la seva obediència ràpida i alegre a allò que el Senyor li mostrava. Des del *fiat* que va pronunciar a l'Anunciació fins aquest altre *fiat*, manifestat sense paraules, al peu de la Creu, tota la vida de Maria es resumeix en una fidelitat completa, sense fissures de cap tipus, a la Voluntat amabilíssima de Déu.

Sant Lluc, l'evangelista que més ens ha parlat de Maria, relata amb detall aquesta visita de la Mare de Déu a santa Elisabet: una escena ben impresa en la nostra memòria –com tantes altres de l'Evangelí—, perquè cada dia la contemplem en meditar els misteris del rosari. Tornem a assaborir-la ara.

Per aquells dies, Maria es va aixecar i va marxar de pressa a la muntanya, a una ciutat de Judà, i va entrar a casa de Zacaries i saludar Elisabet. I quan va sentir Elisabet la salutació de Maria, el nen va saltar en el seu si, i Elisabet va quedar plena de l'Esperit Sant, i exclamant en veu alta, va dir: "*Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes! Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar? Tan bon punt he sentit la teva salutació, l'infant ha saltat de joia dins les meves entranyes. Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà!*"³.

A aquestes paraules d'Elisabet, la Mare de Déu, inspirada també per l'Esperit Sant, va respondre amb aquest cant d'agraïment i d'alegria incontenible: el *Magnificat*. No ens podem aturar en totes les seves riqueses; només desitjo ressaltar alguns detalls d'aquesta escena, sobre la qual sant Josepmaria va meditar profundament.

Sant Gabriel va comunicar a Maria que Elisabet esperava un fill, com a prova de l'omnipotència de Déu; no li va demanar, ni va suggerir que anés a visitar-la. Tanmateix, la Mare de Déu pensa que la seva cosina necessita del seu auxili i descobreix també en això una voluntat de Déu. Immediatament es va dirigir al poblet on residia la seva cosina anciana. Crida l'atenció aquest *cum festinatione*, amb pressa, que sant Lluc subratlla oportunament. El motiu salta a la vista, com va explicar ja sant Ambròs: «La gràcia de l'Esperit Sant no admet lentitud»⁴. El Sant Pare Benet XVI, seguint aquest Doctor de l'Església, comenta que «**l'evangelista, en dir això, vol destacar que per a Maria, seguir la seva vocació, dòcil a l'Esperit de Déu, que ha realitzat en Ella l'Encarnació del Verb, significa recórrer un nou camí i emprendre de seguida un camí fora de casa, deixant-se conduir només per Déu**»⁵.

L'Evangelí ens ofereix la primera lliçó que aprenem de la nostra Mare, constant en la seva conducta: quan l'amor de Déu se'ns manifesta a l'ànima, el deure nostre que se'n deriva es concreta en correspondre a la seva gràcia amb urgència, amb generositat plena a aquestes inspiracions divines, sense entretenir-se en allò que pogué significar un retard o una tardança. Quan Déu passa al nostre costat –i a tots ens ha cridat i ens crida pel nostre nom, perquè el seguim molt de prop—, cal deixar de banda tot el que pogué dificultar aquest anar darrera d'Ell, amb Ell l'existència sencera ha d'estar rubricada per aquesta sagrada pressa que –com afirma el Papa— es requereix en qui sap «**que Déu és sempre la prioritat i cap altra cosa ha de crear pressa en la nostra existència**»⁶.

³ Lc 1, 39-45.

⁴ Sant Ambròs, *Exposició de l'Evangelí segons Sant Lluc*, II, 19 (PL 15, 1560).

⁵ Benet XVI, Homilia en la solemnitat de l'Assumpció, 15-VIII-2009.

⁶ *Ibíd.*

Recordo alguns esdeveniments de la vida del nostre Pare, que ens il·lustren com el nostre Fundador alimentava les seves presses per estimar més i més Déu i la Verge Maria.

Des dels primers anys de l'Obra, a mesura que anava prenent més força en la seva ànima l'afecte a la nostra Mare, els seus biògrafs relaten com s'esmerçava a saludar santa Maria en les imatges que trobava en els seus recorreguts pels carrers de Madrid. En una ocasió, va anotar en els apunts personals el següent succés: **«aquest matí vaig tornar sobre els meus passos, fet un petitó, per saludar a la Senyora, en la seva imatge del carrer d'Atocha, a la part alta de la casa que hi té la Congregació de S. Felip. M'havia oblidat de saludar-la: quin nen perd l'ocasió de dir a la seva Mare que l'estima? Senyora, que mai deixi de ser nen»**⁷.

Cap al final de la seva vida, quan ja es trobava més dèbil, passava un dia davant d'un relleu de la Verge sostenint el Nen, a Villa Tevere. Va voler besar la imatge i, com davant hi havia un banc, no resultava gens fàcil. Es va entestar a complir aquest gest. Després ens va convidar a pensar: encara que això sigui una cosa de no res —s referia a l'esforç que havia hagut de fer—, preguntem-nos quines manifestacions d'afecte posem, amb força, per correspondre a l'amor de Déu i de la Verge Santíssima, davant la gran manifestació d'amor que s'amaga a l'Encarnació. Us trasllado la pregunta. Quin esforç concret estem decidits a posar en els mesos que resten de l'any marià, per correspondre a la predilecció que el Senyor i la seva Mare Santíssima ens demostren constantment? Volem estimar-la —no és una redundància— més? La busquem amb l'afany de què ens porti al seu Fill?

Repassem un segon detall de l'escena de la Visitació. Quan Maria exclama el Magnificat de lloança a Déu, la primera consideració que surt després de la seva boca —com abans, a l'Anunciació— és el reconeixement de la seva humilitat, en el sentit de proclamar la seva pregaria davant de Déu, un reconeixement que és part essencial d'aquesta virtut. **«Que n'és, de gran, el valor de la humilitat! —Quia respexit humilitatem... Per damunt de la fe, de la caritat, de la puresa immaculada, canta l'himne joiós de la nostra Mare a casa de Zacaries: Perquè ha vist la meva humilitat, heus ací que per això em diran benaurada totes les generacions»**⁸.

Assenyalava sant Agustí que «la casa de la caritat és la humilitat»⁹. Només sobre una base d'humilitat profunda s'abona el terreny perquè creixi una caritat sincera. L'extraordinària humilitat de la Verge, que en tot moment va voler que Déu estigués a la seva ànima, sense apropiat-se mèrits de cap classe, va fer que el Senyor s'inclinés vers Ella cada vegada amb més amor, conduint-la de plenitud en plenitud fins rebre-la a la glòria.

Filles i fills meus, aprenem d'aquesta Mare bona a comportar-nos de la mateixa manera en les més diverses circumstàncies. Fins a l'últim moment, haurem de lluitar contra els enemics de la nostra santificació; especialment contra l'amor propi, que defineix el principal obstacle que s'oposa a la nostra unió amb Déu. Però escoltem de nou sant Josepmaria. En una ocasió, responent a qui li preguntava com lluitar en aquest punt de la vida espiritual, insistia: **«és bo que tinguis desitjos d'anar contra la supèrbia, però jo, sense ser profeta, et dic que tindràs inclinacions de supèrbia fins a l'última hora de la teva vida. Demana-li al Senyor que et faci humil (...): quia respexit**

⁷ Sant Josepmaria, *Apuntes Íntimos*, n. 446 (3-XII-1931). Cit. a A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, p. 341.

⁸ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 598.

⁹ Sant Agustí, *La santa virginitat*, 51.

humilitatem ancillae suae (Lc 1, 48). Déu Nostre Senyor la va mirar perquè va veure la humilitat de la seva Serventa. Per tant, procura servir Nostre Senyor i imitar la Mare de Déu en la humilitat. En l'Evangelí, no la trobem a l'hora dels grans triomfs del seu Fill: la trobem al peu de la Creu. Però també la trobem davant el primer miracle: ho fa el Senyor, perquè ho demana la Verge Santíssima. Demana-li el miracle que et faci humil a tu i que em faci humil a mi»¹⁰.

La meditació dels grans privilegis de Santa Maria ens omple certament de sorpresa: és tan meravellosa la nostra Mare del Cel! La contemplem, en l'escena de l'Apocalipsi, vestida de sol, amb la lluna sota els seus peus i coronada d'estrelles¹¹. No obstant això, **«tots sabem que aquests privilegis no van ser concedits a Maria per allunyar-la de nosaltres, sinó, al contrari, perquè estigués més a prop»**¹². Des del Cel, en efecte, ens segueix a cadascuna, a cada un, com si fóssim el seu únic fill, la seva única filla, i no cessa en els seus esforços per nosaltres, perquè un dia arribem a gaudir, en unió amb el seu Fill i amb tots els àngels i sants, de la benaurança eterna.

L'hi recordarem un cop més, el proper 15 d'agost, en renovar la consagració de l'Opus Dei al seu Cor dolcíssim i immaculat. Fomentem aquest dia la comunió d'intencions amb tots els fidels de Prelatura –els qui estem a la terra i els qui ja han rendit la seva ànima a Déu–, i de manera especial amb el nostre Pare, ben units a la consagració que va realitzar a Loreto l'any 1951 i a la que jo personalment renovaré, en nom de tots, en aquest any marià. Confiem les nostres il·lusions i els nostres projectes a les atencions de la nostra Mare, que –segons una encertada expressió de sant Tomàs d'Aquino– és *«totius Trinitatis nobilis triclinium»*¹³, el lloc on la Trinitat troba el repòs, perquè –com afirma el Papa en una recent audiència– **«amb motiu de l'Encarnació, en cap criatura, com en Ella, les tres Persones divines inhabiten i senten delícia i alegria per viure en la seva ànima plena de gràcia. Per la seva intercessió podem obtenir qualsevol ajuda»**¹⁴.

L'hi tornarem a repetir el 22 d'aquest mateix mes, festa de Santa Maria Reina, i a l'endemà, aniversari d'aquella locució divina que va deixar en el nostre Pare «sabors de bresca i de mel», en moments en què ho necessitava especialment: *adeamus cum fiducia ad thronum gloriae, ut misericordiam consequamur!*

Que sigui molt intensa la nostra pregària pel Sant Pare, per la seva Augusta Persona –també pel seu repòs en aquests mesos–, per les seves intencions, per tots els projectes que, per bé de les ànimes, porta al cor.

I, al compàs de tot això, ajudeu-me en les meves intencions.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+Xavier

Pamplona, 1 agost de 2010

¹⁰ Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 21-X-1972.

¹¹ Cf. Ap 12, 1.

¹² Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 2-I-2008.

¹³ Sant Tomàs d'Aquino, *Exposició sobre l'Avemaria*, cap. 1.

¹⁴ Benet XVI, Discurs en l'audiència general, 23-VI-2010.